

Rada za dva rumy

Bylo to v Týništi nad Orlicí. Rybářské závody. Jezdíval jsem na ně rád do různých míst naší vlasti. Na každých závodech bývá něco zajímavého. Hluboko pod svahem zámku se stříbřil obdélník rybníka. Již z náměstí k němu směřovaly tabulky ve tvaru rybích těl a nápisem - závody.

Jarní počasí bylo ještě chladné, musel jsem být na místě klání před šestou hodinou ranní, u rybníka v parku jsem se zahříval pod malou plátěnou stříškou pojízdného stánku. Horký párek a vonící káva mi přišla vhod hned po tom, co jsem si vylosoval dvě čísla svého závodního staniště. Přihlížel jsem hemžení závodníků i zvědavců na zajímavou podívanou. Když jsem si své číslo připevnil ke knoflíkové dírce kabátu, /má být na viditelném místě,/ strčil do mě nějaký děda. Na první pohled místní obyvatel, který přišel, jak sám později řekl, na čumendu.

"Koukám, mladej, že maj zrovna vosumadvacítku." Mínil tím mé závodní číslo.

"Ano, mám, ale ještě ani nevím, kde to vlastně je."

"Tak jim řeknu, že si vytáhli to nejlepší numero co tady můžou mít. Už tu někdy chytali ?"

"Ne, dědo, ale vy to tady jistě znáte že ?"

"I toť se ví, že znám." Usmál se starý a ukázal při tom zářící, jistě novou zubní protézu. "Jako svý boty to tady znám. kdyby chtěli, tak jim poradím. Ta vosumadvacítku je báječnej flek, ale musej vědět kam to servírovat."

"Tak poraďte, pane otec." Nechtělo se mi říkat mu dědo. Překvapil otázkou : "Chladno je co ?" Nejdřív jsme nevěděl proč uhýbá, ale když se podíval do stánku kde stála lahev rumu k přípravě grogu, pochopil jsem. "Chcete teplý, nebo studený ?"

Dycinky jen studenej. V zimě hřeje, v létě chladí."

Poručil jsem velký rum, podal jej domorodci a protože už nezbývalo mnoho času, řekl jsem věcně: "Když budu mít úspěch, dostanete ještě jeden."

"Tak poslouchej," zasípal, když spolkl obsah kalíšku.

"Neházej to daleko, jenom asi metr vod břehu. Ten druhej frťan určitě zaplatěj."

"Jistě, ale jen když ..." "Nemaj strach," nenechal mne domluvit. "Já si jich pak najdu."

V šest hodin byl závod odstartován. Kolegové sedící vedle se trochu pouсмáli a podívali po sobě významně, když po nahození svých nástrah do poloviny rybníka, jsem já svého hnojáčka pustil přímo před sebe. Asi metr od břehu. Malý splávek se po chvíli rozjel pod hladinu.

Za chvíli byly na mém záznamovém lístku psány úsekovým měřičem první body. A hned také místní rozhlas, provizorně instalovaný ohlašoval moje jméno a prvního chyceného kapra. Než tlampače dozněly, už mi zapisovali druhou rybu. Tak se to až do poločasu závodů opakovalo ještě osmkrát.

Sousední závodníci se přestali brzy potutelně usmívat a významně po sobě hledět, ale stáhly své nástrahy také blíže ke břehu. Můj náskok už nemohli dostihnout.

Děda u stánku se jenom zubil, když dostal co jsem slíbil. Třeba se mi na jiném místě ve druhém poločase už nedařilo, přece jsem byl první, kdo si po skončení závodu směl vybrat cenu. Sáhl jsem po navijáku TAP. Ty byly tenkrát nejlepší a nejspolehlivější.

Když ho ještě teď v zimě čistím a promazávám, vzpomínám na neznámého dědu z Týniště nad Orlicí. Kdybych se s ním ještě někdy setkal, rád mu zase zaplatím třeba i tři rumy. Ten třetí za pěknou vzpomínku na zámecký rybník.